

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 219/2012-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. mája 2012 predbežne prerokoval sťažnosť M. Ž., P., vo veci namietaného porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 28 C 231/2009 a jeho rozsudkom zo 17. mája 2010, postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 18 Co 96/2010 a jeho rozsudkom z 15. novembra 2010 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 200/2011 a jeho uznesením z 8. decembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. Ž. o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. marca 2012 doručená sťažnosť M. Ž., P. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 28 C 231/2009 a jeho rozsudkom zo 17. mája 2010, postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 18 Co 96/2010 a jeho rozsudkom z 15. novembra 2010 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 200/2011 a jeho uznesením z 8. decembra 2011.

Z predloženej sťažnosti vyplynulo, že sťažovateľ ako žalobca vystupoval v konaní pred okresným súdom o zaplatenie sumy 14 417,94 € s príslušenstvom ako žalobca z titulu bezdôvodného obohatenia. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 28 C 231/2009 zo 17. mája 2010 žalobu sťažovateľa zamietol. Na základe podaného odvolania sťažovateľom bol predmetný rozsudok okresného súdu potvrdený rozsudkom krajského súdu sp. zn. 18 Co 96/2010 z 15. novembra 2010 ako vecne správny. Proti uvedenému rozsudku krajského súdu sp. zn. 18 Co 96/2010 z 15. novembra 2010 podal sťažovateľ dovolanie. Sťažovateľ vo svojom dovolaní uviedol dôvody dovolania podľa § 241 ods. 2 písm. b) a c) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci). Najvyšší súd rozhodol o dovolaní sťažovateľa uznesením sp. zn. 3 Cdo 200/2011 z 8. decembra 2011 tak, že ho odmietol. V relevantnej časti odôvodnenia svojho rozhodnutia najvyšší súd uviedol, že *„právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva*

na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Právnym posúdením veci, v rámci ktorého súd na zistený skutkový stav aplikuje hmotnoprávny alebo procesný predpis, sa nezakladá procesná vada konania v zmysle §237 O.s.p. Nesprávne právne posúdení veci súdmi nižších stupňov je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo (prípadne) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov ale nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.“.

Sťažovateľ v sťažnosti doručenej ústavnému súdu namietal, že nesúhlasí s napadnutými rozhodnutiami vo veci konajúcich súdov, pričom poukázal na skutkové zistenia týchto súdov, najmä na to, že v súvislosti s posúdením premlčania jeho nároku na vrátenie bezdôvodného obohatenia sa vo veci konajúce súdy arbitrárne a nepreskúmateľne vysporiadali s jeho námietkami týkajúcimi sa začatia plynutia a dĺžky premlčacej doby, preto závery vo veci konajúcich súdov sú nesprávne a napadnuté rozhodnutia označených súdov porušujú jeho označené práva.

Sťažovateľ v závere svojej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom *„vyslovil porušenie mojich ústavných práv a slobôd v zmysle čl. 46 ods. 1, čl. 20 Ústavy SR v nadväznosti na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 36 ods. 1, čl. 11 Listiny základných práv a slobôd, ktoré boli porušené Postupom na Okresnom súde Prešov v konaní 28C 231/2009-125 ako aj rozsudkom zo dňa 17.5.2010, postupom Krajského súdu v Prešov v konaní 18Co 96/2010 ako aj rozsudkom zo dňa 15. novembra 2010 a postupom Najvyššieho súdu v konaní SR 3Cdo/200/2011 a uznesením zo dňa 08.11.2011*

Zároveň navrhujeme Ústavnému súdu aby rozhodol tak, že v zmysle §56 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z.z. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Prešov spisová značka 28C 231/09 zo dňa 17.05.2010, Rozsudok Krajského súdu v Prešove spisová značka 18Co 96/2010 zo dňa 15.11.2010, Uznesenie Najvyššieho súdu SR 3Cdo/200/2011 zo dňa 08.11.2011 a vec v r a c i a Okresnému súdu Prešov na ďalšie konanie a rozhodovanie.“.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že sťažovateľ k svojej sťažnosti nepripojil splnomocnenie na jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom podľa § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a tým nie je splnená požiadavka povinného zastúpenia sťažovateľa advokátom v tomto konaní. Napriek uvedenému ústavný súd upustil od výzvy adresovanej sťažovateľovi na doplnenie sťažnosti v tomto smere, a to z dôvodu procesnej ekonómie, a to najmä vzhľadom na výsledok predbežného prerokovania sťažnosti.

1. K namietanému porušeniu označených základných práv sťažovateľa podľa ústavy a listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 28 C 231/2009 zo 17. mája 2010 a postupom okresného súdu v tomto konaní

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

K namietanému porušeniu označených základných práv sťažovateľa podľa ústavy a listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu a postupom okresného súdu v tomto konaní ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať rozhodnutie okresného súdu ani jeho postup v konaní, keďže ho už preskúmal na základe odvolania krajský súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľovi ochranu jeho právam.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku okresného súdu a postupu okresného súdu v tomto konaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010).

2. K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny, čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 18 Co 96/2010 z 15. novembra 2010 a postupom krajského súdu v tomto konaní

2.1 K namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 18 Co 96/2010 z 15. novembra 2010 a postupom krajského súdu v tomto konaní

Sťažovateľ napádal svojou sťažnosťou aj rozsudok sp. zn. 18 Co 96/2010 z 15. novembra 2010 a postup krajského súdu, ktorý mu predchádzal potom, ako najvyšší súd v dovolacom konaní rozhodol uznesením sp. zn. 3 Cdo 200/2011 z 8. decembra 2011 tak, že dovolanie sťažovateľa odmietol. Ústavný súd v súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) nepovažoval sťažnosť v tejto časti za oneskorenú, pretože lehota na podanie sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu, ako aj jeho postupu, ktorý mu predchádzal, je považovaná za zachovanú (pozri rozsudok ESLP z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 53, 54).

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (mutatis mutandis II. ÚS 71/97).

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Ústavný súd pripomína, že vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami

všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07, I. ÚS 272/09). Z takéhoto pohľadu pristúpil ústavný súd aj k posúdeniu napadnutého rozsudku krajského súdu.

Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu a odôvodnenia rozsudku okresného súdu, na ktoré nemožno nazerať izolovane a ktoré (aj) podľa judikatúry ústavného súdu tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05), dospel k záveru, že rozhodnutie je dostatočným spôsobom odôvodnené, krajský súd zrozumiteľne odôvodnil úvahy, ktoré zvolil pri rozhodovaní o nároku sťažovateľa, pričom právne závery, na ktorých je rozhodnutie založené, nemožno hodnotiť ako arbitrárne. Krajský súd podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnil, prečo nevyhovel nároku sťažovateľa, a zároveň tým aj reagoval na jeho námietky. Rozsudok krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho názoru preto nemožno považovať za svojvoľný či arbitrárny. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). Takéto pochybenie v ústavnoprávnom zmysle však ústavný súd v rozsudku krajského súdu nezistil. Sťažovateľov nesúhlas s obsahom rozsudku krajského súdu, ako aj s postupom krajského súdu v tomto konaní nie je dôkazom o jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným.

Pre posúdenie relevantnosti sťažovateľových námietok bolo podľa názoru ústavného súdu podstatné ustáliť to, či krajský súd v okolnostiach posudzovanej veci sa ústavne konformne vysporiadal s otázkou začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby. Sťažovateľ namietal, že skutočnú vedomosť o tom, že žalovaný (mesto P., pozn.) v konaní nebol

vlastníkom prenajímanej veci (nehnuteľnosti), za ktorú sťažovateľ platil nájom, získal až listom z 29. marca 2009, keď sa sťažovateľ dozvedel o výsledku konania o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti (uznesenie okresného súdu sp. zn. 11 C 192/2007 z 23. marca 2009, ktorým okresný súd zastavil toto konanie). S týmto názorom však podľa názoru ústavného súdu nemožno súhlasiť, pretože, ako to z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa, ako aj odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, sťažovateľ sa nepochybne dozvedel a mal reálnu vedomosť o tom, že žalovaný nebol vlastníkom sporných nehnuteľností už 12. júla 2002, najneskôr však právoplatnosťou uznesenia vo veci okresného súdu sp. zn. 14 C 126/2000 zo 16. decembra 2005, t. j. 12. januára 2006, keď túto skutočnosť konštatoval okresný súd. Subjektívna dvojročná lehota skončila tak, ako ju ustálil súd prvého stupňa, teda 12. júla 2004 (v rozsudku okresného súdu je uvedený dátum 12. júl 2002, ale z obsahu odôvodnenia nepochybne vyplýva, že ide o zrejmu chybu v písaní). Keďže sťažovateľ uplatnil svoj nárok žalobou 13. októbra 2008, t. j. po uplynutí nielen subjektívnej, ale aj objektívnej lehoty na uplatnenie práva z bezdôvodného obohatenia (rovnako tak to konštatoval aj krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku) okresný súd nemal inú možnosť ako prihliadnúť na vznesenú námietku premlčania a nárok nepriznať. Z § 107 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov totiž vyplýva, že pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby k uplatneniu práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je rozhodujúci subjektívny moment, kedy sa oprávnený dozvie o okolnostiach, ktoré sú rozhodujúce pre uplatnenie tohto práva. Z tohto hľadiska, pokiaľ krajský súd mal preukázané skutočnosti, na základe ktorých dospel k záveru o subjektívnej vedomosti sťažovateľa o okolnostiach, ktoré boli rozhodujúce pre uplatnenie tohto práva (list sťažovateľa z 12. júla 2002 adresovaný primátorovi mesta P., ktorým ho informoval o tom, že podľa údajov katastra nehnuteľností žalovaný nie je vlastníkom sporných nehnuteľností, uznesenie okresného súdu sp. zn. 14 C 126/2000 zo 16. decembra 2005, právoplatné 12. januára 2006, v ktorom okresný súd konštatoval skutočnosť, že žalovaný nie je vlastníkom sporných nehnuteľností, a ktorého účastníkom bol aj sťažovateľ), je ústavne akceptovateľný záver o nemožnosti priznania uplatneného nároku žalobou sťažovateľa z dôvodu jeho premlčania.

Ústavný súd sa preto nedomnieva, že by napadnutý rozsudok krajského súdu a jeho postup v tomto konaní bolo možné kvalifikovať ako nezlučiteľný so sťažovateľom označeným článkom ústavy a listiny a označeným článkom dohovoru, teda že by zo strany orgánov súdnej moci nebola sťažovateľovi ústavne konformným spôsobom poskytnutá súdna ochrana podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, respektíve že by postupom krajského súdu alebo jeho napadnutým rozsudkom bolo porušené jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tak, ako to vo svojej sťažnosti namietal, preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

2.2 Vo vzťahu k námietke porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 listiny napadnutým rozsudkom krajského súdu ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavno-procesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08).

Keďže ústavný súd sťažnosť v časti pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, odmietnutie ďalšej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 listiny, bolo už len nevyhnutným dôsledkom vyplývajúcim zo vzájomného vzťahu medzi právami hmotno-právneho charakteru a ústavno-procesnými princípmi z perspektívy ich možného porušenia.

3. K namietanému porušeniu označených základných práv sťažovateľa podľa ústavy a listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 200/2011 z 8. decembra 2011 a jeho postupom v tomto konaní

Proti potvrdzujúcemu rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré bolo napadnutým uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 200/2011 z 8. decembra 2011 odmietnuté z dôvodu, že smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

Vo vzťahu k tejto časti sťažnosti sťažovateľa ústavný súd predovšetkým považuje za podstatné zdôrazniť, že sťažovateľ v súvislosti s údajným porušením týchto označených základných práv podľa ústavy a listiny a práva podľa dohovoru neuviedol žiadne dôvody. Ústavný súd pripomína, že okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu, tieto však sťažovateľ neuviedol. Subjektívny názor sťažovateľa o porušení jeho označených základných práv nie je dostatočným dôvodom na záver, že mohlo dôjsť k jeho namietanému porušeniu, ak chýbajú objektívne okolnosti, ktoré by dovolili takýto záver formulovať aspoň na účely prijatia sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd vzhľadom na uvedené v súlade s publikovanou judikatúrou, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 206/2010), sťažnosť v tejto časti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Navyše ústavný súd uvádza, že aj v prípade absencie tohto nedostatku sťažnosti by bol nútený konštatovať neopodstatnenosť sťažnosti sťažovateľa v tejto časti, pretože medzi namietaným porušením uvedených základných práv a označenými rozhodnutím najvyššieho súdu a jeho postupom v označenom konaní už prima facie nie je žiadna relevantná súvislosť.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. mája 2012